

צלם **העולם הזה** חשף פרשיה מוזרה

מותו של דונלד אופנייס

קרוע-בגדים, מרוטש-פנים וחסר רוח-חיים. האנשים ניסו לזהות את ההרוג. הוא לא נשא עליו שום תעודה. איש מדיירי הסביבה לא הכיר אותו.

הגעתי למקום במיקרה. הספקתי לצלם את גופתו של רוכב-האופניים האלמוני כשהיא מוטלת על הכביש, עד שהגיע האמבולנס — עם רופא שלא נותר לו אלא לקבוע רישמית מה שהיה ברור כבר קודם-לכן: האיש מת.

כאשר פיתחתי את סרט-הצילום, הסי-תבר כי התמונות שצילמתי מוזעזעות מדי. ולא ניתן לפרסמן בעיתון. אף-על-פי-כן, הרגשתי קשר בלתי-מובן אל האיש שנפח את נישמתו מול עדשת מצלמתי. כעבור ימים אחדים גונב לאוזני כי האלמוני שנדרס בצומת אזור, ושהעיתונים אפילו לא הזכירו את דבר דריסתו ומותו ולו גם בשורות ספורות במדורי הכרוניקה, שייך למה שמכונה באזור "המושבה היוגוס-לבית".

או עדיין לא הבנתי את פשר הביטוי. חשבתי שהמדובר בעולים-חדשים מיוגוס-לביה שההרוג השתייך אליהם. חיפשתי את

ברגע האחרון ממש הבחין נהג-המונית ברוכב-האופניים שהגיה מ-סימטה צדדית. השעה היתה תשע בלילה, ונהג-המונית דהר במהירות בכביש ירושלים-תל-אביב. בקצה המערבי של העיירה אזור, בקירבת תל-אביב, בצומת שהיה מואר באורות צהובים עמומים, הבחין נהג-המונית לפתע ברוכב-האופניים שיצא אל הכביש הראשי. הוא הספיק לסובב במהירות את הגה מכוניתו, אך כנף המונית פגעה ברוכב-האופניים והפילה אותו על הכביש.

נהג מכונית הפיאט שדהרה בעיקבות המונית לא הספיק להבחין ברוכב-האופניים שמעד על הכביש. הוא פגע בו ב-פגוש מכוניתו והעיף אותו למרחק של כמה מטרים. רוכב-האופניים הספיק לפלוט זעקה מקפאת-דם, שהוציאה במהירות מ-בתיים את כל דיירי הסביבה: "איי!" כאשר התקבצו סביבו נהגי המכוניות ש-נעצרו. הוא היה כבר שרוע על הכביש

בצבא היוגוסלבי

וולוסלב שוג'יץ' (בעיגול שחור) בתקופת שירות-החובה שלו בצבא יוגוסלביה. אחרי שנה וחצי של שירות צבאי, מאז גיל 18, חיפש שוג'יץ' תעסוקה מחוץ לכפר, יצא לישראל כעובד-חוץ. הוא הספיק לשהות בארץ שנה וחודש, עד שמצא את מותו בתאונה הטרגית.

ולמישפחה, ועזבתי את הבית. אולם כח-דש שעבר חזרתי לשם בשנית.

מי היה

וולוסלב שוג'יץ'

היה זה ערב נסיעתי לבלגרד, לכירי סוי מישקיהגמר על אליפות אירופה בכדורסל בין מכבי תל-אביב וחובילנירג'י וארזה. נזכרתי בוולוסלב שנהרג מול עיי-ני המחזה המבעית, של גופתו המרוטשת, הנחה על הכביש, לא מש מגד עיני. ביי-קשתי לנצל את עובדת שהותי בבלגרד כדי לבקר אצל הוריו ולמסור להם את הצילומים, אם ירצו בכך.

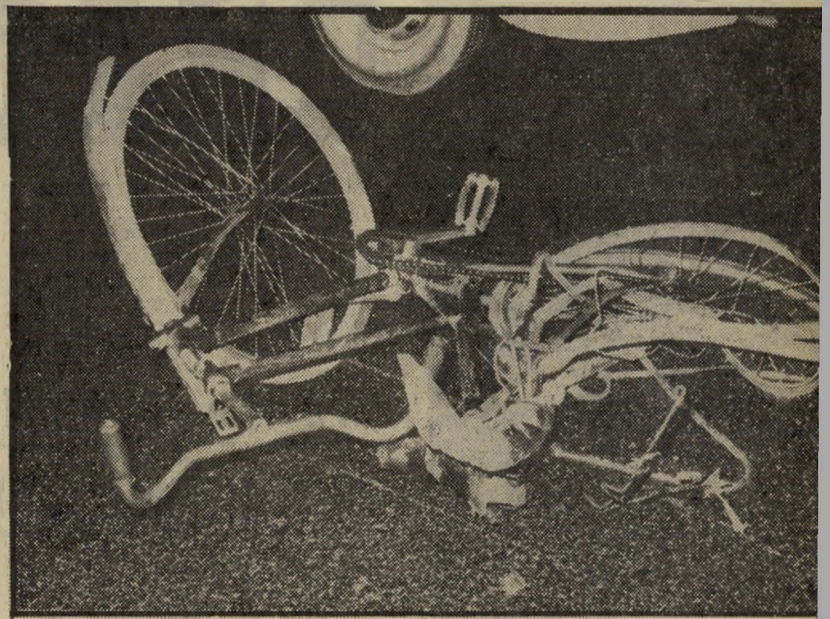
מצאתי את איוואן, הדוד, בביתו באזור. ביקשתי ממנו את כתובת הוריו של וולוסלב. הוא השיב לי: "בבקשה, אבל עליך לדעת שהם מתגוררים בכפר קטן באזור נידח, רחוק מאד מבלגרד, על יד העיר גוביסיד". רשמתי לפני את הכתובת. לפני שנפרדתי מאיוואן, נכנסה אל הבית נערה כבת 16, שעל צווארה תלוי צלב. ציינתי לעצמי שזהו פרט הטעון בירור. אבל את הבירור עצמו השארתי למועד שובי מן המישחק. לא העליתי בדעתי שנסיעתי

המישפחה, כדי לברר שמא יהיו זקוקים לצילומי ולעדויות בקשר לחקירת מותו של האיש. כך הגעתי לשכונת שבענה באזור, שם התגורר וולוסלב שוג'יץ' בן ה-25, עד שמצא את מותו בליל ה-17 בדצמבר 1976, על כביש ירושלים-תל-אביב.

בבית בן הקומה האחת פגשתי בדודו של ההרוג, איוואן שוג'יץ'. הבית, שניראה מוזנח מבהוץ לא היה מפואר יותר בתוכו. רק כמה רהיטים פשוטים היו פזורים בחדר-ריו. איוואן בן ה-45, גבר מוצק ונמוך-קומה שפניו חרושקמטים, קיבל אותי ב-סבר פנים יפות. הוא הושיב אותי על מי-טה שעליה כיסוי בלוי.

סיפרתי לו כי הייתי עדר-איייה לתאונה שאירעה לבן-אחיו, ושאלתי אם הוא זקוק לעזרתי. הוא השיב לי בכמה מישפטים בעיברית עילגת: "אנחנו מקווים שיעזרו לנו ולמישפחה. זה עולה הרבה כסף, לש-לוח את הארון שלו לבלגרד!"

לא הבנתי. מדוע צריך לקבור את וולוסלב שוג'יץ' בבלגרד? איוואן הבחין, כנר-אה, במבט-התמיהה שלי, ומיהר להסביר: "המישפחה שלו שם. הם רוצים שהקבר שלו יהיה על ידם."
דבר לא נראה לי מוזר או יוצא-דופן בהסבר זה. הבעתי את תנחומי לאיוואן

אופניו המרוסקים של שוג'יץ' על כביש ירושלים-תל-אביב. בצומת אזור, אחרי שנהדפו על-ידי פגוש של מכונית. בתמונה למעלה: וולוסלב שוג'יץ', דקות ספורות אחרי שנדרס למוות והושלך מעל אופניו מפגיעת מכונית, שרוע על הכביש כשאמבולנס של מגן דוד אדום לידו.

התאונה